

ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΖΑΝΗ-ΤΗΛΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Αγαπητοί γονείς,

Ως ΑΣΓΜΕ ευχαριστούμε πολύ για την πρόσκληση στη σημερινή σας εκδήλωση. Θεωρούμε ότι τέτοιες πρωτοβουλίες ανταλλαγής προβληματισμών, σκέψεων για ζητήματα που αφορούν τα παιδιά μας είναι ιδιαίτερα θετικές.

Η τηλεκπαίδευση μπήκε για πρώτη φορά στη ζωή μας με το ξέσπασμα της πανδημίας της covid-19.

Τρία χρόνια μετά, για μας τους γονείς, είναι ξεκάθαρο πλέον, ότι το κλείσιμο των σχολείων, δηλαδή η απότομη, βίαιη διακοπή της δια ζώσης εκπαιδευτικής διαδικασίας και η προσφυγή στην τηλεκπαίδευση δημιούργησαν σοβαρά προβλήματα στα παιδιά μας, γνωστικά, κοινωνικά, συναισθηματικά που είναι αδύνατον να ξεπεραστούν από την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση. Και αυτό γιατί ο ρόλος του σχολείου, της εκπαίδευσης γενικότερα είναι πολυδιάστατος και φυσικά τη δια ζώσης εκπαιδευτική διαδικασία τη θεωρούμε αναντικατάστατη.

Γιατί στην επικοινωνία μας ό,τι τηλε-υπάρχει, σημαίνει διαμεσολάβηση ενός μέσου, δεν είναι άμεση, ζωντανή η επικοινωνία και αυτό έχει την αντανάκλασή του και στην ποιότητα της επικοινωνίας. Επίσης μέσα σε ένα αβέβαιο εργασιακό περιβάλλον έχει τραγικές συνέπειες και για τους εργαζόμενους γονείς.

Ως γονείς, δε μείναμε με σταυρωμένα τα χέρια.

Από την πρώτη στιγμή, αντιλαμβανόμενοι τον κίνδυνο που υπάρχει, διεκδικήσαμε από την κυβέρνηση και το Υπουργείο Παιδείας, να παρθούν όλα τα απαραίτητα μέτρα που θα εξασφαλίζουν την ισότιμη και ολοκληρωμένη πρόσβαση όλων των παιδιών στη μόρφωση. Οι απαντήσεις που παίρναμε στα ερωτήματα και στις αγωνίες που θέταμε ήταν κωμικοτραγικές, αν δεν ήταν επικίνδυνες. Υπενθυμίζουμε τα γνωστά... «ο κορονοϊός δε κολλάει στα σχολεία», οι μάσκες «αερόστατο», οι μηδενικές ιχνηλατήσεις σε περιπτώσεις ύπαρξης κρούσματος και πολλά άλλα.

Επειδή η κυβέρνηση, λοιπόν, δεν πήρε ποτέ τα απαραίτητα μέτρα που σύσσωμη η σχολική κοινότητα διεκδικούσε από την αρχή της πανδημίας και άφηνε αθωράκιστα τα σχολεία (με πολλούς μαθητές ανά τάξη, χωρίς ουσιαστικά υγειονομικά μέτρα προστασίας, χωρίς τακτικά – μαζικά τεστ) με μόνη ασπίδα προστασίας τη μάσκα και τα ανοικτά παράθυρα μέσα στο καταχείμωνο, έκλεινε τα σχολεία και έστελνε τα παιδιά μας πίσω από τις οθόνες της τηλεκπαίδευσης.

Ένα από τα βασικά ερωτήματα που τέθηκε από την πρώτη στιγμή που εφαρμόστηκε η τηλεκπαίδευση είναι το εξής: μπορεί η σύγχρονη εξ αποστάσεως εκπαίδευση να καθίσταται υποχρεωτική, χωρίς να εξασφαλίζονται σύνδεση και τεχνολογικά μέσα σε παιδιά και εκπαιδευτικούς;

Και τελικά ποια είναι ευθύνη να τα εξασφαλίσει;

Ατομική, του κάθε γονέα;

Η' του κράτους;

Γιατί όπως διαπιστώσαμε αυτό δημιουργεί τεράστιες εκπαιδευτικές ανισότητες και παραβιάζει ακόμη και την κατοχυρωμένη υποχρέωση της Πολιτείας να παρέχει ισότιμη πρόσβαση σε όλους τους μαθητές.

Η εφαρμογή της τηλεκπαίδευσης δεν πήρε ποτέ υπόψη μαθητές που δεν έχουν τεχνολογικά μέσα, οικογένειες που έχουν 2 ή 3 παιδιά και πρέπει ταυτόχρονα να συνδεθούν σε οικιακή σύνδεση, τις ιδιαίτερες ανάγκες των παιδιών, τα προβλήματα και

τις διαφοροποιήσεις ανάλογα με την ηλικία αλλά και τις τοπικές ιδιομορφίες που μπορεί να υπάρχουν.

Ουσιαστικά μιλάμε για την απαξίωση της γνώσης, της μόρφωσης και του σχολείου λόγω της δυσκολίας της διαδικασίας όταν πολλά παιδιά έκαναν μάθημα ακόμα και με τη χρήση κινητού τηλεφώνου.

Με την τηλεκπαίδευση, η ανισοτιμία και η απαξίωση αναδείχθηκε έντονα από την πρώτη στιγμή όταν υπήρξε αναστολή λειτουργίας των σχολείων λόγω Covid-19, με αποτέλεσμα πάνω από 250.000 μαθητές να μην συμμετέχουν στο Πανελλήνιο Σχολικό Δίκτυο. Η δήλωση ακόμη και του κ. Πρωθυπουργού ότι «τα κλειστά σχολεία επιτείνουν τις κοινωνικές ανισότητες» και η παραδοχή ότι υπήρχαν χιλιάδες παιδιά που δεν συμμετείχαν στην εξ'αποστάσεως εκπαίδευση αποτελούν μια ακόμη απόδειξη ότι η κυβέρνηση γνώριζε καλά το πρόβλημα που δημιουργούνταν με δική της ευθύνη. Υπενθυμίζουμε ότι πάνω από 600.000 μαθητές της Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης αναγκάστηκαν να κάνουν μάθημα το μεσημέρι γιατί μοναδικό κριτήριο ήταν να μην "κρυστάλλωσει" η πλατφόρμα της τηλεκπαίδευσης. Κάποιοι από τους μαθητές ήρθαν αντιμέτωποι και με την απώλεια ρεύματος ακόμα και σε αυτές τις συνθήκες.

Το μέτρο λοιπόν της αναστολής λειτουργίας των σχολείων ενέτεινε τους ανισοτιμους όρους παροχής της μόρφωσης μεταξύ της δημόσιας και ιδιωτικής εκπαίδευσης, αλλά ανάμεσα και στους μαθητές της δημόσιας εκπαίδευσης γιατί εξαρτάται από τις οικονομικές δυνατότητες που έχουν οι οικογένειες τους να στηρίξουν τη μορφωτική διαδικασία των παιδιών τους. Επιβεβαιώθηκε για ακόμη μια φορά ότι η δημόσια εκπαίδευση νοσεί σοβαρά με άμεσα θύματα μαθητές, εκπαιδευτικούς και γονείς. Επιβεβαιώθηκε ότι ακόμη και σε ειδικές συνθήκες το κράτος δεν μπορεί να εξασφαλίσει την ισότιμη εκπαίδευση για όλους τους μαθητές.

Επίσης, τα κλειστά σχολεία είχαν βαθιές επιπτώσεις στα παιδιά και τους εφήβους, επιπτώσεις που αφορούν την ψυχική τους υγεία, την ομαλή ψυχοκινητική τους ανάπτυξη. Θα μας τα πει ακόμα καλύτερα η ειδικός, όμως τις επιπτώσεις τις βλέπαμε μέσα στα σπίτια μας, στα παιδιά μας.

Από μελέτες που αφορούν παιδιά 3-18 χρόνων, φαίνεται ότι παρουσίασαν εκνευρισμό, προσκόλληση στους γονείς ειδικά στην ηλικία την προσχολική 3-6 ετών, άγχος αποχωρισμού, μειωμένη ικανότητα συγκέντρωσης και διάσπαση προσοχής.

Μάλιστα, προέκυπτε αυξημένη ανάγκη επίβλεψης από τους γονείς και άλλου είδους προβλήματα, ψυχολογικά, διαταραχές ύπνου, εφιάλτες, μειωμένη όρεξη για φαγητό κ.λπ.

Αυτές οι μελέτες δείχνουν ότι το κλείσιμο των σχολείων παγκόσμια επηρέασε αρνητικά το 91% του μαθητικού πληθυσμού.

Ειδικά ο περιορισμός, τα περιοριστικά μέτρα που επιβλήθηκαν. Ο περιορισμός στο σπίτι συνδέθηκε με αυξημένη αβεβαιότητα και άγχος που αποδόθηκε κυρίως στο κλείσιμο των σχολείων, το οποίο είχε ως αποτέλεσμα την απουσία μιας δομημένης καθημερινότητας, τη διακοπή της ρουτίνας και κατ'επέκταση την εμφάνιση νωχελικότητας, νωθρότητας, έλλειψης κινήτρων για την ένταξή τους σε διάφορες δραστηριότητες.

Γιατί το σχολείο είναι αυτό που προσφέρει ένα καθημερινό δομημένο πρόγραμμα, μια ρουτίνα που είναι ζωτικής σημασίας και αναγκαία προϋπόθεση για την ομαλή υγιή ψυχολογική και συναισθηματική υγεία του παιδιού και του εφήβου.

Σήμερα 3 χρόνια μετά διαπιστώνουμε ότι η περίοδος της τηλεκπαίδευσης άφησε το αποτύπωμα της στα παιδιά μας. Γι' αυτό και ως γονείς διεκδικούμε τα σχολεία να στηρίζονται ολόπλευρα ώστε να λειτουργούν με ασφάλεια αλλά και να αντισταθμίσουν τις απώλειες που έχουν συσσωρευτεί από τα 3 χρόνια πανδημίας.

Είναι αναγκαία η ολόπλευρη στήριξη της εκπαιδευτικής διαδικασίας με όλο το απαιτούμενο εκπαιδευτικό προσωπικό. Είναι αναγκαία η ενισχυτική διδασκαλία για όλα τα παιδιά που χρειάζονται στήριξη. Μας λυπεί και μας εξοργίζει το γεγονός ότι 3 χρόνια

μετά, δεν έχει παρθεί κανένα μέτρο για την κάλυψη των μορφωτικών κενών που δημιουργήθηκαν με την τηλεκπαίδευση.

Ένα από τα συμπεράσματα στα οποία καταλήξαμε ως γονείς είναι πως τελικά, το πεδίο δράσης μας –με δεδομένο ότι μιλάμε για τις ζωές των παιδιών μας- ξεφεύγει από τα στενά όρια του σχολείου. Σήμερα είναι αναγκαίο περισσότερο από κάθε άλλη φορά, εμείς οι γονείς να εμπλουτίσουμε τελικά, το διεκδικητικό μας πλαίσιο με το τι σχολείο θέλουμε σήμερα, συνδέοντάς το και με τα ζητήματα της Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας, του Κέντρου Υγείας, του Κέντρου Ψυχικής Υγείας, με τον σχολίατρο, με τους σχολικούς συμβούλους, με τους παιδοψυχολόγους, με τους ειδικούς παιδαγωγούς, με τους λογοθεραπευτές, τους εργοθεραπευτές που θα στηρίζουνε τον μαθητή, τον δάσκαλο και τον γονιό κάτω από όλες τις συνθήκες.

Αξίζει να σημειώσουμε εδώ, ότι στον αντίποδα όλων των παραπάνω από την πλευρά της Κυβέρνησης και του Υπουργείου Παιδείας τι είχαμε. Καμία απάντηση στα δίκαια και αυτονόητα αιτήματά μας, καμία πρωτοβουλία υλοποίησης τους, ούτε ένα ευρώ δεν δόθηκε ακόμα και μέσα σε συνθήκες πανδημίας, αλλά 3 νέα αντικεκπαιδευτικά, αντιδραστικά νομοσχέδια, εν μέσω πανδημίας με κλειστά σχολεία, που ουσιαστικά επιτέθηκαν στα μορφωτικά δικαιώματα των παιδιών μας.

Μέσα σε όλη αυτή την ζοφερή κατάσταση το Υπουργείο παιδείας νομοθέτησε όχι με γνώμονα τις σύγχρονες μορφωτικές ανάγκες των παιδιών μας αλλά στην κατεύθυνση να γίνει το σχολείο ακόμη πιο ανισότιμο, ακόμα πιο ανταγωνιστικό (ενδεικτικά την αύξηση του αριθμού των μαθητών ανά τάξη).

Είναι σημαντικό και δεν πρέπει, δεν μπορούμε να αποδεχτούμε, ως γονείς, ειδικά στην εποχή μας, τον 21ο αιώνα, η εξασφάλιση των μορφωτικών δικαιωμάτων των παιδιών μας.

Για το λόγο αυτό όπως είναι επιτακτική ανάγκη η συσπείρωση στους συλλόγους γονέων, η συλλογική δράση δηλαδή, η οργάνωση σε επίπεδων δήμων με τη δημιουργία Ενώσεων, αλλά και Ομοσπονδίας σε επίπεδο Περιφέρειας.

Πριν ολοκληρώσω, θα ήθελα να σταθώ σε μια πλευρά που αφορά την προσπάθεια εφαρμογής της τηλεκπαίδευσης από πλευράς του Υπουργείου, δήμων, περιφερειών, με οποιαδήποτε αφορμή.

Γνωρίζοντας την τραγική κατάσταση στην οποία βρίσκονται τα σχολεία μας από άποψη υποδομών και αντί να αναλάβουν τις ευθύνες τους, κλείνουν με ευκολία τα σχολεία στο όνομα των «έκτακτων συνθηκών» και εφαρμόζουν τηλεκπαίδευση. Εμείς καλούμε τους γονείς να μη δεχτούν καμία προσπάθεια καθιέρωσης της τηλεκπαίδευσης εκτός πανδημίας στο όνομα των όποιον «έκτακτων συνθηκών». Σήμερα είναι ο καιρός, αύριο θα είναι η αδυναμία του κράτους να στείλει εκπαιδευτικούς σε μια σειρά περιοχές.

Δε θα δεχτούμε, η εκπαιδευτική διαδικασία να γίνεται λάστιχο στο όνομα των "έκτακτων συνθηκών" κατά το δοκούν!

Το Υπουργείο και οι δήμοι γνωρίζουν πολύ καλά: Πως οι γονείς είναι και εργαζόμενοι και χρειάζονται άδεια, για να παραμείνουν σπίτι με τα παιδιά.

Πως οι γονείς δε δικαιούνται «ειδική άδεια» λόγω καιρού.

Πως οι μαθητές που είχαν δανειστεί εξοπλισμό για την τηλεκπαίδευση, αλλά τώρα τον έχουν επιστρέψει στα σχολεία, δεν έχουν τρόπο να κάνουν μάθημα.

Πως η παιδαγωγική διαδικασία δεν είναι έγγραφο, το οποίο διεκπεριώνεται ανά πάσα στιγμή, πως τα παιδιά δεν είναι ούτε πλήκτρα ούτε έγγραφα.

Να εξασφαλίσουν, λοιπόν όλα τα απαραίτητα μέτρα για την προστασία από τις καιρικές συνθήκες, για την ασφάλεια και υγιεινή στα σχολεία!

Καλούμε όλους τους γονείς και κηδεμόνες που αγωνιούν για το μέλλον των παιδιών τους, να συμμετέχουν ΜΑΖΙΚΑ στους συλλόγους γονέων, να ενισχυθεί ακόμα περισσότερο η συσπείρωση και η αγωνιστική/διεκδικητική λογική. Αλλά και για να

αναδειχθούν οι προσπάθειες για μια διαφορετική αντίληψη για τον ελεύθερο χρόνο γονιών και μαθητών για την Αλληλεγγύη, τον Πολιτισμό, τον ερασιτεχνικό Αθλητισμό. Μακριά από πρακτικές εμπορευματοποίησης.

Τελικά εμείς τι σχολείο θέλουμε για τα παιδιά μας? Αυτό είναι που πρέπει να αναρωτηθούμε για να πάρουμε μέτρα και να διεκδικήσουμε αυτό το σχολείο που αξίζουν τα παιδιά μας.

Και φέτος είναι η χρονιά αυτή που παρά τις δυσκολίες που υπάρχουν μπορούμε να ανοίξουμε όλη τη βεντάλια των θεμάτων στα σχολεία, να καταλάβουμε τη σημασία συμμετοχής σε ένα σύλλογο γονέων, για πιο λόγο εμείς οι γονείς μέσα από τα συλλογικά μας όργανα πρέπει να εντείνουμε τη δράση μας για σύγχρονα σχολεία.

Οι ίδιες οι συνθήκες, τα οξυμένα προβλήματα που εντείνονται να λειτουργήσουν ως εφελτήριο για μαζικούς Συλλόγους Γονέων με αγωνιστικό περιεχόμενο και προσανατολισμό.

Έχουμε χρέος να διαφυλάξουμε τις αρχές του οργανωμένου κινήματος των γονιών, τον τρόπο λειτουργίας του.

Το καλύτερο για κάθε γονιό είναι να βλέπει το παιδί του να μορφώνεται ολόπλευρα μέσα σε ένα υγιές και ασφαλές σχολικό περιβάλλον. Να βλέπει το παιδί του χαρούμενο από τη γνώση και τη κοινωνικοποίηση που του προσφέρει το σχολείο. Να βλέπει το παιδί του να κατακτά τη γνώση σε ένα σχολείο που δεν στερείται σε εκπαιδευτικούς, υποδομές, καθαριότητα, εργαστήρια.

Επιδιώκουμε να κάνουμε ένα σημαντικό βήμα για να γίνει Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΩΡΕΑΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΥΠΟΘΕΣΗ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.